

Porsuğun Gizli Asansörü

Ebru Mina TOMURCUK

Porsuğun Gizli Asansörü

Ebru Mina TOMURCUK

Porsuk Barnaby büyük bir meşe ağacının altındaki sıcak bir yuvada yaşıyordu. Evinin sıcak kumlu zeminleri ve kendi kazdığı küçük odaları vardı. Her sabah Barnaby kahverengi bez çantasına minik bir kurşun kalem ve bir atıştırma koyardı. Keşfetmeyi çok severdi, ama her zaman dikkatli olmayı da unutmazdı. Bir gün yeni bir tünel kazarken patisi sert ve soğuk bir şeye çarptı.

Barnaby toprağı süpürdü ve pirinç saplı küçük bir metal kapı buldu. Kapı, köklerden bir perdenin arkasına saklanmıştı. Sapı çekti ve kapı gıcırdayarak açıldı. İçeride düğmeleri ve yumuşak bir ışığı olan minik bir oda vardı. "Bir asansör!" diye soludu Barnaby, kehribar rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Nereye gidiyor acaba?" İçeri adım attı, kalbi güm-güm-güm atıyordu.

Asansörün tek bir düğmesi vardı, kocaman, yuvarlak ve kırmızı. Barnaby burnuyla ona bastı. Kapı kayarak kapandı ve küçük oda aşağı, aşağı, aşağı inmeye başladı. Barnaby'nin karnında bir kıpırtı oldu. Çantasını sımsıkı tuttu ve sayıların tıklar tıklar değişmesini izledi. Sonra asansör yumuşak bir sarsıntıyla durdu ve kapı karanlık, geniş bir tünele açıldı.

Barnaby dışarı çıktı ve şaşkınlıkla soludu. Paslı raylar karanlığa uzanıyordu ve eski ahşap tabelalar duvarlara yaslanmıştı. "Bir yeraltı demiryolu!" diye fısıldadı. Sesi boş istasyonda yankılandı. Örümcek ağları gümüş perdeler gibi sarkıyordu ve soğuk bir esinti çizgili yüzünü okşadı. Barnaby'nin kalbi heyecanla hızlı hızlı atıyordu. "Dikkatli olmalıyım," diye kendine hatırlattı. "Ama ne buluş!"

Barnaby minik kalemini ve çantasından bir parça kâğıt çıkardı. Rayları ve tabelaları çizdi. "Eski demiryolu. Çok karanlık. Adımına dikkat et." diye yazdı. Sonra kısa bacaklarını yavaşça hareket ettirerek platform boyunca parmak uçlarında yürüdü. Eski bir bilet gişesine göz attı ve tozlu bir harita buldu. "Burası sırlarla dolu!" dedi. Ama asansörden fazla uzaklaşmadı.

Birden Barnaby yumuşak bir ötüş duydu. Yukarı baktı ve karanlıkta parlayan iki yuvarlak altın göz gördü. Bu, kırmızı örgü atkısını ve telli gözlüğünü takmış Baykuş Ollie'ydi. "Barnaby!" dedi Ollie. "Asansörün ışığını gördüm ve peşinden aşağı indim. İyi misin?" Barnaby başını salladı. "İyiyim, ama burada olmana sevindim. Düşündüğümden daha karanlıkmış."

Ollie tüylerini kabarttı ve etrafına bakındı. "Bu demiryolu çok eski," dedi. "Dikkatli olmalıyız. Bu tahtalardan bazıları gevşek olabilir." Barnaby de aynı fikirdeydi. Notlarını Ollie'ye gösterdi. "Daha fazla keşfetmek istiyorum," dedi Barnaby, "ama kendime dikkatli olacağıma söz verdim. Belki bir fenerle ve daha çok arkadaşla geri dönmeliyiz." Ollie bilgece başını salladı. "Bu iyi bir plan."

Barnaby ve Ollie adım adım biraz daha yürüdüler. Bacağı kırık eski bir bank ve "Dikkat: Boşluğa dikkat edin." yazan bir tabela buldular. Barnaby onu da yazdı. "Bu raylar nereye gidiyor acaba," dedi. "Karanlıkta kayboluyorlar." Ollie tünele baktı. "Bunu bir dahaki sefere öğrenebiliriz," dedi. "Şimdilik geri dönüş yolunu hatırlayalım."

Barnaby biraz hayal kırıklığına uğradı. Her şeyi hemen görmek istiyordu. Ama Ollie'nin haklı olduğunu biliyordu. "Haklısın," dedi. "Merak eğlencelidir, ama tedbir bizi güvende tutar." İstasyonun bir haritasını çizdi ve asansörü büyük bir yıldızla işaretledi. "Bir fenerle, belki biraz da halatla geri döneceğiz. Ve yanımıza atıştırma da alacağız." Ollie kıkırdadı. "Ben de sana atkımı getiririm."

Gitmeden önce Barnaby paslı raylara son bir kez baktı. "Geri döneceğim," diye fısıldadı. Sonra o ve Ollie asansöre bindiler. Barnaby kırmızı düğmeye bastı ve küçük oda yukarı, yukarı, yukarı çıktı. Kapı açıldığında Barnaby'nin sıcacık yuvasındaydılar. Dışarıda güneş batıyordu ve yuva sıcak ve güvenli hissettiriyordu.

Barnaby notlarını küçük masasına koydu. Yeraltı demiryolunun bir resmini çizdi ve en üste "Gizli Asansör" yazdı. Arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama önce bir liste yaptı: fener, halat, ekstra atıştırma ve büyük bir harita. "Hazırlıklı olunca keşfetmek daha eğlenceli," dedi. Ollie başını salladı. "Bir de arkadaşın olunca."

Ertesi sabah Barnaby, Ollie'yi ziyarete gitti. Meşe ağacında oturup bir sonraki maceralarını planladılar. "Yavaş gideceğiz," dedi Barnaby. "Her adımı kontrol edeceğiz ve gördüğümüz her şeyi yazacağız." Ollie gözlüğünü düzeltti. "Ve çok karanlık olursa geri döneriz." Barnaby de aynı fikirdeydi. "Dikkatli olmak, keşfetmeyi bırakmak demek değil. Akıllıca keşfetmek demek."

Barnaby bütün yuva arkadaşlarına gizli asansörü anlattı. Çok şaşırdılar. "Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu küçük bir köstebek. Barnaby gülümsedi. "Elbette! Ama herkes bir fener getirmeli ve el ele tutuşmalı." Arkadaşlar sevinçle bağırdılar. Barnaby gurur duydu. Harika bir şey bulmuştu ve onu güvenle paylaşacaktı. Bu, macerayı daha da güzelleştiriyordu.

O akşam Barnaby yuvasının girişinde oturdu ve yıldızlara baktı. Karanlık tünelleri ve paslı rayları düşündü. İçini mutlu bir ürperti kapladı. "Merak harika bir şeydir," dedi kendi kendine. "İnsanı gizli asansörlere ve yeraltı demiryollarına götürür. Ama tedbir, yolu aydınlatan fenerdir." Çantasını okşadı ve uyumak için içeri girdi.

Ertesi hafta Barnaby ve Ollie parlak bir fener ve üç arkadaşıyla geri döndüler. Asansörle aşağı indiler ve eski demiryolunu birlikte keşfettiler. Eski bir tren vagonu ve paslı anahtarlarla dolu bir kutu buldular. Barnaby her şeyi defterine yazdı. Dikkatli ve cesurdular ve harika vakit geçirdiler. Gizli asansör onlara büyük bir macera yaşatmıştı.

Barnaby o gün merak ve tedbirin el ele gittiğini öğrendi. Hâlâ her fırsatta keşfe çıkıyor, ama her zaman adımına dikkat ediyor. Ve ne zaman yeni bir şey bulsa, bir arkadaş ve bir fener getirmeyi hatırlıyor. Gizli asansör hâlâ orada, bir sonraki dikkatli kâşifi bekliyor. Belki bir gün o siz olursunuz.